

La Humanitat

PORTANTVEU D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA adherida a SOLIDARITAT CATALANA

Redacció
6, Eld Poissonnière
Tel. PRO 15-01, poste 168
Paris (IX)
—
Xècs postal
Paris, C. 648950
SANTIAGO VILA
5, Fbg Poissonnière
Paris (IX)

2a EPOCA. — Núm. 125. — Març del 1951.

Fundador : LLUIS COMPANYS

PREU : 10 francs.

Lluitem per una Catalunya políticament lliure, socialment justa, econòmicament pròspera i espiritualmente gloriosa.
Francesc MACIÀ

CATALUNYA, COM SEMPRE, A L'AVANTGUARDA

LES JORNADES DE BARCELONA

MAI com ara es podria dir millor que les paraules no basten per expressar els sentiments. Davant l'imploració i la profunditat extraordinària dels esdeveniments de Barcelona i altres ciutats de Catalunya, els adjectius i els epítets esdevenen híbrids i pobres de contingut. Diguem tot seguit que els qui havien perdut la fe en la combativitat del nostre poble, hauran pogut comprovar la magnitud de l'error. I els que no han desesperat mai, els que, a través de tantes tempestes, han mantingut viva la flama perenne dels ideals irrenunciabils, hauran plorat com nosaltres mateixos, de joia i d'emoió, al veure el magnífic exemple de tot un poble plantant cara, amb les úniques armes del seu coratge i del seu civisme, a la més cruel de les dictadures que ha hagut de suportar Espanya en el transcurs de la seva història. Salutem doncs, amb admiració i respecte, aquesta incomparable manifestació de ciutadania, digna de les millors tradicions de Catalunya.

ANTECEDENTS. — L'anomositat de Barcelona contra la Companyia de tramvies venia de lluny, motivada principalment pels preus elevats que practicava i per la mala qualitat dels vehicles posats a la seva disposició. Aquest estat d'esperit començà a prendre un aspecte concret a mitjans de febrer, sota la forma de fulles profusament repartides invitant la població a boicotejar la Companyia del marquès de Foronda a partir del 1º de març. El dia 22 sobre la façana de la Universitat apareixen grans inscripcions invitant a la vaga i es produeixen alguns incidents entre els estudiants i les parelles de la « policia armada ». El dissabte dia 24 els estudiants de la facultat de medicina trenquen vidres d'alguns cotxes de la línia 54 i llençen tomàquets contra els guardies.

Missatges del President Irla

ALS CATALANS
Saludo i felicito el poble de Barcelona pel seu coratge i unitat en la protesta contra el règim franquista. Aquest gest patriòtic de valentia ciutadana ha enfortit les esperances per l'esdevenidor de Catalunya. En aquests moments històrics esteu més que mai identificat amb el combat permanent dels catalans en favor de la llibertat dels homes i dels pobles.

A LES NACIONS UNIDES
Davant la repressió de que es objecte el poble català per haver expressat el seu desig de llibertat, vull creure encara que les Nacions Unides comprendran que Espanya no pot suportar més la tirania franquista i que faran tot el possible per a restablir-hi un règim democràtic.

A LA PREMSA INTERNACIONAL
La vaga general de Barcelona ens ha produït una intensa emoció, i els esdeveniments que s'estan produint en diverses ciutats catalanes, ens demostren essencialment dues coses: la primera, que el dictador espanyol va fracassar totalment en la seva temptativa d'instaurar un ordre social inspirat pel feixisme; i la segona, que Catalunya s'ha situat novament a l'avantguarda de la lluita contra el règim. El nostre poble ha començat una nova etapa que esperem serà decisiva, en la seva lluita contra el franquisme.

UNA DECLARACIO DE PAU CASALS

Interrogat per un periodista parisenç, el Mestre Pau Casals ha fet pública la següent declaració: « Digneu que es tracta de la protesta unànime d'una població que no vol suportar més el règim franquista, protesta que no té res a veure amb el comunisme. A casa nostra la misèria no fa excepcions i afecta igualment les classes treballadores, la menestralla i la petita burgesia. I com volem que sigui popular un règim que es permet, després de la protesta, augmentar de 30 per cent els sous de la policia? Aquesta decisió té la valor d'un símbol... »

Com ho ha remarcat la premsa internacional, no hi ha cap exemple en la història d'una manifestació d'aital envergadura en tan difícils condicions. Sense llibertat de premsa ni de reunió, amb el dret de vaga proscribit i penalitzat, havent de comptar amb un aparell repressiu nombrós i perfeccionat, els catalans han desafiat amb la cara alta i l'esperit seré, les iras del despotisme. Quin altre poble pot presentar un gest comparable?

Possiblement hi haurà qui voldrà aprofitar aquests esdeveniments per a tirar aigua al moli de no sabem quines banderes. I no deixaran d'ésser il·lencades interpretacions fal·lacioses, com ho ha fet ja el govern de Franco, atribuïnt al comunisme la paternitat del que està passant. No hi ja res. Els catalans sabem quina és la veritable significació d'aquestes jornades històriques i serà perfectament ocios tot el que es pugui dir i fer per tal de desvirtuar-les. Les nombroses referències que han arribat fins a nosaltres insisteixen en el caràcter unànime i nacional de la protesta, que no deixa lloc a cap sectarisme.

Els fets de Barcelona constitueixen un seriós advertiment adreçat als que tenen la responsabilitat d'organitzar la Pau, doncs ara és perfectament clar que no es podrà comptar amb el nostre poble per cap empresa, per justa que sigui, si abans no es procedeix a una radical transformació de la seva estructura social i política. Qui, en efecte, podria demanar als catalans i als espanyols de defensar militarment un règim odiat i escarnit per totes les classes socials?

I constitueixen també un al·lucinant dels que deuen endegar Catalunya i Espanya pels vicis de l'edificament. Serien indignes de l'heroisme dels barcelonins si no sabessin comprendre llur missatge de patriotisme i de germanor. En el que ens pertoca, reafirmem la nostra voluntat de millorar el rendiment de l'actuació antifranquista, renunciant per endavant a tot el que és accessori i circumstancial a favor del que és etern i irrenunciable: la perveniència de Catalunya.

Tenim una ocasió inimmorable per a palesar la solidaritat que ens uneix amb aquest poble admirable. I si vullèiem encara, pensem amb els innumrables compatriotes contra els quals s'està exercint l'implacable repressió ordenada per Madrid.

12 de març del 1951. Recordem de aquesta data, catalans, perquè ja està inscrita amb lletres d'or i de sang en el llibre de la nostra història i salutem-la amb el crit que tradueix la nostalgia, l'orgull i l'esperança:
Visca Catalunya!

essencialment en forma de fulles clandestines. Al matí, l'affluència es escassa. A migdia és pràcticament nul·la.

DIA 2. — Els tramvies circulen completament buits. Els raríssims ciutadans que intenten pujar-hi, són insultats i malmesos per la multitud. Davant la Universitat i l'Escola del Treball, els estudiants tallen les cordes dels troleis i trenquen els vidres dels cotxes. El moviment s'extén ràpidament cap a les barriades obreres i la policia, sollicitada al darrer extrem, no pot acudir a tots els llocs on es produeixen incidents. A Sans i a Sant Andreu es cala foc a nombrosos vehicles de la Companyia de tramvies.

DIA 3. — La major part de tramvies circulen deteriorats. La ciutat està submergida de pasquins demanant la continuïtat de la vaga. La població barcelonina s'ha llençat literalment al carrer i la policia es veu completament desbordada. Es respira un ambient de festa popular, i tothom coincideix en atribuir al moviment un caràcter polític, accentuat de protesta contra les vexacions que el règim fa sofrir a Catalunya. Al carrer de Rosselló, la policia armada atropella el públic, però aquest reacciona coratjosament i obliga « els representants de l'autoritat » a replegar-se precipitadament. Al carrer d'Aragó la po-

DE CATALUNYA ESTANT

(CRONICA DEL NOSTRE CORRESPONSAL)

Barcelona, març. — Si he ningú no ha de creure que una protesta com la que ara s'ha exterioritzat pot fer caure immediatament el règim franquista, la manera com s'ha sabut copsar el « moment psicològic », saturat com està l'ambient barceloní d'un clima de desencantament general contra la immoral situació política que d'ençà dotze anys impera al nostre país, dona a comprendre que tothom està disposat a continuar en un estat de protesta « pacífica », però real i permanent, demostrant així, com s'ha fet al llenguatge de tothom al carrer contra els abusos de la Companyia de Tramvies que el nostre poble ha arribat, malgrat el franquisme, a una maduresa política digna d'ésser equiparada als pobles més democràtics del món.

Pela tants anys que l'explosió del sentiment popular no existia, que aquesta vegada, tothom s'hi ha sumat. Jo crec que després de la mobilització ciutadana que tan bé ha sortit, cal preparar el segon acte sense massa precipitacions, però a canvi, com s'ha fet al llenguatge de tothom al carrer, contra els abusos de la moral que molts consideraven perduda ja definitivament, cal saber-la utilitzar en ple profit. Un exemple d'aquest aixecament de la moral popular ens el dona el que va ocórrer a la « Centre Nacional » on els dirigents dels sindicats han convocat tots els « enlacs » per tal de fer-los entendre que la solució havia estat un èxit del « sindicat vertical », cosa que els « enlacs » reunits no varen voler admetre de cap de les maneres. Tan dura va ésser la discussió entre els « enlacs » i els « dirigents » que la reunió va acabar-se amb la intervenció, un xic violenta, de la Policia Armada. Els « enlacs » referits sembla que comencen ja a estar cansats de que comencen a sobre d'ells s'exerceix i han decidit actuar al marge de moltes de les consignes que se'ls donen.

Altres fets han donat a comprendre aquest estat d'ànim. El boicot contra la premsa que ha portat com a conseqüència una baixa enorme de la venda dels periòdics barcelonins, ha cridat ja l'atenció de les « autoritats ». Però el que ha tingut més significació fou la unanimitat amb que es seguí la « indicació » donada de que el dia 10 de març, de les deu a dos quarts d'onze, com a acte de protesta, la gent sortís als balcons i finestres fent ús de tots els xiuletets, de que es pogués disposar. Puc dir-vos, per haver-m'hi trobat, que en el sector de la Rambla de Sant Pau, carrer del mateix nom i gairebé tota la barriada del Poble Sec hi ha hagut un « concert » extraordinari. Els xiuletets i els sorolls de pots i casse-

l'Estat autoritari que presideix el « Caudillo » que no pot portar altra conseqüència que enardir les protestes. En realitat, el que passarà, és que no s'atreviran a sancionar, durament, els participants en els « disturbis laborals ». A això no s'hi estava encara acostumat. I es que tot és tan important, i tan gros, que els hi ha vingut de nou; no tenien res previst i tenen por de les conseqüències.

A l'unic que s'han atrevit, en relació a tots aquests esdeveniments, ha estat a fer una « víctima »: el Baeza Alegria que « feia » de Governador. El negoci aquest li ha durat quatre anys i el profit que sembla que n'ha tret és considerable. Havia muntat diferents « tinglados », sotrat el benefici (?) que li permetien fer-se ric, amb tot i que anaven a mitges amb el Pérez que fa de Ministre de la Governació, i que és el que l'aguantava i protegia. Ara, en vista de tot el succeït, ha hagut de caure per a no aixecar-se'n més malgrat es tracta d'un règim que ampara totes les immoralitats i baixes morals i polítiques. Baeza, política-ment no serà mai més res; privatament, portarà l'estigma que li ha donat l'escàndol de la « del Lirio », i familiarment, intimament, passarà per l'amargor de no tenir cap hora tranquil·la ni es cert, com sembla, que la seva muller no li perdona — i ara vol aprofitar-ho — totes les « infidelitats » amoroses, tan divulgades i buscantades per tota Barcelona i fora d'ella.

Nota dels Partits Democràtics Catalans

Reunits a París els partits que representen tots els sectors de la república catalana, adreassen una salutació emocionada al coratge i poble de Barcelona.

Catalunya, el poble que ha estat sempre a l'avantguarda dels combats d'Espanya per les llibertats, confirma les seves tradicions amb el magnífic exemple de civisme i de fermesa que està donant al món.

L'Estat franquista ha vexat el poble de Catalunya, ha intentat esclafar-la, l'ha explotat i fins i tot l'ha prohibit de parlar la seva llengua. Ara, demostra amb un crit de revolta que també sap parlar l'única

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA
ACCIO CATALANA
MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA
ESTAT CATALA
UNIO DEMOCRATICA DE CATALUNYA

Nota dels Partits Democràtics Catalans

llenguatge que poden comprendre els dictadors. I malgrat les afirmacions del govern franquista atribuïnt a maniobres comunistes un acte unànime en el qual han intervingut totes les classes socials portades per una mateixa voluntat de justícia i de llibertat, tothom ha comprés perfectament que aquesta interpretació no té altre motiu que el d'intentar justificar la repressió en curs.

Catalunya ha estat sempre generalment el país on més s'ha desenvolupada el seu acte d'avui assenyalat als altres pobles d'Espanya el camí a seguir per tal d'aconseguir un règim de justícia, de pau i de llibertat.

PERSONALITATS FRANCESES CONTRA LA REPRESSIO

Es sotassignants, homes d'opinions polítiques diferents, es troben units per manifestar llur reprobació contra els mètodes de repressió i de violència exercits contra les llibertats legítimes dels pobles.

Afirmem que l'opinió democràtica mundial protesta energicament contra els procediments emprats pel general Franco i el seu govern contra els treballadors de Catalunya, enlloc de remeiar la misèria que ha estat un dels motius dels recents esdeveniments de Barcelona.

Demanem als governs democràtics que intervinguin prop del govern de Madrid per tal de que cessi la persecució contra el poble de Catalunya, al qual es complaen en manifestar llur completa solidaritat.

clusivament confiada als mercenaris i als assalarjats.

DIA 13. — Malgrat les amenaces de les « autoritats » i la presència a Barcelona d'un veritable exercit repressiu, més de 150.000 obrers continuen la vaga de solidaritat amb els ciutadans detinguts la nit passada. En moltes fàbriques, els patrons han col·laborat activament amb els treballadors en l'organització de la vaga i els hi han promès de pagar integrament les hores d'atur. Al port, amarren, el creuer « Méndez Núñez » i altres unitats de l'esquadra de la Mediterrània les quals desem-

Henri Torres, Senador RPF ; Pierre H. Teitgen, ex-ministre i diputat MRP ; André Philip, ex-ministre i diputat SFIO ; Edouard Depreu, ex-ministre i diputat SFIO ; Tanguy Prigent, ex-ministre i diputat SFIO ; Jean Paul Sartre, escriptor ; David Rousset, escriptor ; Albert Camus, escriptor ; Charles Lussy, cap de la minoria parlamentària socialista ; Claude Bourdet, director de « L'Observateur » ; Georges Altman, director de « France-Tireur » ; Abbé Pierre, diputat MRP ; Charles d'Aragon, diputat progressista ; André Breton, Simone de Beauvoir ; Emile Khan, president de la Liga dels drets de l'home ; Marcel Gimont, R. Treno, Charles Ronsac, Marceau Pivert, Jean Texcier, J. M. Domenach. Segueixen les signatures.

fent ressaltar el coratge dels nostres compatriotes i la unitat amb que ha estat seguida la consigna d'atur. Arreu, s'aproven mocions de solidaritat i de protesta contra la repressió franquista. Excepte rares excepcions, tothom coincideix en donar una significació amplemant popular al moviment, motivada per les dures condicions de vida imposades al poble espanyol, tant des del punt de vista material com polític.

DIA 14. — L'onada de repressió s'extén ràpidament. Mi- (Passa a la segona pàgina).